Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 11	1. Juni 1919	68. Aargang

Aandernes Verden.

Af Ældste Orson F. Whitney.
(Artikel fra „Bikuben".)

I en tidligere Artikel*) har jeg kortelig berørt Spørgsmaalet om Muligheden af Kommunikationer, personlige eller upersonlige, mellem den usynlige og den synlige Sfære — mellem Aandernes Verden og Menneskene i denne Verden. Det er nu min Hensigt at behandle Spørgsmaalene: Hvor er Aandernes Verden? Og hvad gaar der for sig der? Disse Spørgsmaal er allerede besvarede gennem guddommelig Aabenbaring eller gennem guddommelig inspirerede Mænds Lærdomme. Jeg gør ikke Fordring paa at kunne føje noget nyt til, hvad der allerede er fremført, men vil indskrænke mig til at gengive nogle af de Sandheder, som guddommeligt inspirerede Mænd har talt og skrevet, og gøre saadanne Tilføjelser af mine egne, som kan synes hensigtsmæssige.

Ifølge nogle Menneskers Opfattelse betegner Aandeverdenen, hvor retfærdige Menneskers Aander dvæler, og „Himlen" et og samme Sted. Men for en Sidste-Dages Hellig er der stor Forskel paa de to. En Hvilestand, saaledes som Aandelivet menes at ville være for de retfærdige — uagtet Aandernes „Hvile" ikke er ensbetydende med Uvirksomhed — kan med Lethed skildres som en Lyksalighedstilstand i „Himlen", sammenlignet med en Verden fuld af Lidelser og Sorger, men dette er kun relativt. Det er ikke for meget sagt — det er snarere at sige for lidt — at fastholde, at der er ligesaa megen Forskel mellem Aandeverdenen og Himlen som mellem det kødelige og aandelige Afsnit af Menneskets Tilværelse.

*) Se Uddrag af Artiklen i Nr. 9 af „Skandinaviens Stjerne".

„Aandernes Verden", siger Parley P. Pratt, „er ikke den Himmel, hvor Jesus Kristus, hans Fader og andre hellige Væsener dvæle, hvilke gennem Opstandelsen eller Optagelse naaede de evige Boliger og bleve kronede og givne Plads omkring Magtens Trone; men det er en mellemliggende Tilstand, en Prøvestand, et Sted, hvor Aanderne forberedes, undervises og opdrages."

Den samme Forfatter besvarer Spørgsmaalet: „Hvor er Aandernes Verden?", idet han siger:

„Den er her paa den Planet, hvor vi er fødte." Derefter følger denne Erklæring: „Jorden og de andre Planeter af samme Orden har deres indre eller aandelige Sfære saa vel som deres ydre eller timelige. Den ene er befolket med Aander uden kødelige Legemer, den anden med Aander iførte kødelige Legemer."

Parley P. Pratt, en Nutids-Apostel, var Joseph Smiths Discipel. Hans mesterlige Afhandling: »Key to Theology« er skreven paa Grundlag af de Principper, som bleve guddommeligt aabenbarede til Grundlæggeren af Jesu Kristi Kirke paa Jorden i vore Dage. Læren om, at Jorden har en „indre eller aandelig" saa vel som en „ydre eller timelig" Sfære, er en aabenbar Gentagelse af den betydningsfulde Læresætning om Dualisme, som findes i baade gammel og ny Aabenbaring, og som især er fremsat af Profeten og Seeren Joseph Smith.

En omhyggelig Gennemlæsning af 1. Mosebog vil, om end i lidt ubestemte Udtryk, lægge denne Dobbelthed for Dagen, saavidt det angaar Skaberværket. Efter at have aflagt en Beretning om Jordens Oprindelse og alle de skabte Tings Tilblivelse, fortsætter den inspirerede Historiker med at sige:

„Disse ere Himmelens og Jordens Oprindelser, der de skabtes paa den Dag, Gud Herren gjorde Jorden og Himmelen. Og allehaande Buske paa Marken vare endnu ikke paa Jorden, og allehaande Urter paa Marken vare endnu ikke fremspirede; thi Gud Herren havde ikke ladet regne paa Jorden, og der var intet Menneske til at dyrke Jorden." (1. Mos. 2 : 4, 5.)

„Intet Menneske til at dyrke Jorden" — og dog var Mennesket bleven skabt, saavel som Planter og Urter, der var til, før de fremspirede. Det tilsyneladende dunkle blev tydeligt forklaret af Joseph Smith, da han under Aabenbaringens Aands Paavirkning reviderede de hellige Skrifter. Han gav en mere udførlig Beretning om Skabelsen, end vore almindelige Bibler indeholder. Fra denne Beretning hidsættes følgende Sætninger:

„Thi jeg, den Herre Gud, skabte alle Ting, hvorom jeg har talet, aandelige, før de bleve naturlige paa Jordens Overflade.... Og jeg, den Herre Gud, havde skabt alle Menneskenes Børn, men endnu ikke en Mand til at dyrke Jorden; thi i Himmelen skabte jeg dem; og der var endnu intet Kød paa Jorden, ej heller i Vandet, ej heller i Luften ..... Desuagtet vare alle Ting skabte før." (Den kostelige Perle, Moses 3 : 5, 7.)

Med andre Ord, da Gud skabte Mennesker, Dyr, Fiske og Fugle, skabte han dem dobbelt, først aandeligt, siden legemligt, og det samme er Tilfældet med Træer, Buske, Blomster og alle skabte Ting. De bleve først til aandeligt, og senere skabtes de naturligt, idet Aand og Legeme i Forening udgør Sjælen. (Pagt. Bog 88 : 15.)

Dersom nu dette Udtryk, at „alle Ting vare skabte før", ogsaa indbefatter Jorden, og at dette var Skabelsesprocessen — dersom Gud først skabte en aandelig Jord eller Verden og gav derefter denne et naturligt Legeme, da har vi en temmelig tydelig Foreſtilling om, hvad der menes med den aandelige Verden og med „Aandeverdenen".

Betragtet i dette Lys er Aandeverdenen ikke meget langt borte. Ens Tanker behøver ikke at svæve Millioner af Mile ud i Rummet for at finde den. Vi behøver blot at træde ud af Legemet, og vi er i Aandernes Verden. Vore kære afdøde er i Nærheden af os, og deres Nærværelse er ofte følt, uagtet de kun sjældent selv kan ses eller høres. „De retfærdiges Aander", siger Profeten, „er ikke langt fra os, og de kender og forstaar vel vore Tanker, Følelser og Sindsstemninger og bedrøves ofte over os." (Teachings, Side 166.)

De uretfærdiges Aander bebor ligeledes Aandeverdenen, men er afsondrede fra de retfærdige, og er ikke i en Hvilens Tilstand. Lys og Mørke adskiller dem, og hver Part har sin særegne Befolkning. Hades eller Helvede udgør en Del af Aandeverdenen.

Hentydende til den Slags Aander, som befolker „Hades", siger Profeten: „Disse Aanders store Elendighed.... bestaar i at vide, at de ikke har opnaaet den Herlighed, som andre nyder, og som de selv kunde have nydt, og de er deres egne Anklagere." (Teachings Side 185.) Paa et andet Sted nævner han Frelserens Løfte til den angergivne Røver: „I Dag skal du være med mig i Paradis" (Luk. 23 : 43), og erklærer det for at være en urigtig Oversættelse, sigende, at det burde lyde saaledes: „I Dag skal du være med mig i Aandernes Verden." (Teachings, Side 167, 184.)

„I Aandernes Verden", siger Parley P. Pratt, „findes alle de intellektuelle Væsener med de samme Forskelligheder som her paa Jorden." Og han henviser til, som Profeten allerede havde gjort, at Jesus Kristus og Røveren „begge gik til det samme Sted", nemlig til Aandeverdenen — men under vidt forskellige Forhold. „Den ene var der med al den Intelligens, Lykke, Miskundhed og Barmhjertighed, som kendetegner en Lærer, en Budbærer, bestikket til at forkynde det glade Budskab til de ydmyge, at læge de saarede Hjerter, trøste de sørgmodige, udraabe Befrielse til de bundne og prædike Evangeliet for Aanderne, som var i Forvaring, at de kunde blive dømte paa Menneskers Vis i Kødet — medens den anden gik dertil som en Røver, der havde udaandet paa Korset som en Forbryder, og som var syndefuld, uvidende, udannet og uforberedt paa Opstandelsen, og som først og fremmest maatte have Syndernes Forladelse og undervises om Vejen til Frelse.

Hvad der foregaar i Aandeverdenen bliver saaledes tildels antydet. „Den er et Sted", fortsætter Parley P. Pratt, „hvor Evangeliet forkyndes,

og hvor Tro, Omvendelse og gode Gerninger kunne udøves, et Sted, hvor Legemets Opstandelse og Forløsning afventes, og for de Aander, som fortjener det, er et Fængsel beredt, en Skærsild eller Helvede, hvor Aanderne lider for deres Synder til Forløsningens Dag." (Se Almas Bog 40 : 11—14.)

Til Slutning udbryder Nutids-Apostelen: „O, hvilken udstrakt Arbejdsmark for Missionsvirksomheden, der nu aabner sig for Apostlene og Ældsterne i Jesu Kristi Kirke af de Sidste-Dages Hellige. Eftersom dette Virkefelt aabnes, vil de mere fuldkommen begynde at fatte Omfanget af deres guddommelige Mission og Betydningen af den store Befaling, vi har modtaget, at prædike Evangeliet for „al Skabningen".

Det sidste Ord vedrørende dette interessante Emne kommer i Forbindelse med et „Syn om de Dødes Forløsning", en Tilkendegivelse, skænket Præsident Joseph F. Smith en ganske kort Tid før hans Død. Det er en Beskrivelse af Frelserens Besøg til Aandernes Verden, som omtalt i Peters første Brev (3 : 18—20), og lyder som følger i Uddrag:

„Jeg saa de dødes Hærskarer, baade smaa og store. Og forsamlede tilsammen paa et Sted saa jeg en utallig Skare af de retfærdiges Aander.... De vare fyldte med Glæde og Lyksalighed og frydede sig meo hverandre, fordi deres Forløsningsdag var nær forhaanden..... Guds Søn viste sig iblandt dem og han prædikede det evige Evangelium til dem, Læren om Opstandelsen og Menneskenes Forløsning fra Faldet, og fra deres personlige Synder paa Betingelse af Omvendelse.... Jeg saa, at Herren ikke personlig gik ud blandt de ugudelige og genstridige, som før havde forkastet Sandheden, men se, ud af og blandt de retfærdige organiserede han sine Hærskarer og bestikkede Budbringere, iklædte Magt og Myndighed, og disse kaldte han til at gaa ud med Evangeliets Ord og bringe Evangeliets Lys til dem, som var i Mørke, ja, til alle Menneskers Aander....

Jeg saa, at de trofaste Ældster i denne Evangelie-Husholdning, som forlod den jordiske Tilværelse, fortsætter deres Gerning, at prædike Omvendelsens Evangelium til Saliggørelse, formedelst Guds enbaarne Søns Forsoningsdød, blandt de, som er i Mørke og i Syndens Lænker i den store Aandernes Verden."*)

Det nye Lys, som her kastes over dette Emne, indeholdes i Beretningen om, at, da Frelseren besøgte Indvaanerne af Aandernes Verden, var det gennem Stedfortrædere, og ikke personligt, saa vidt som de ugudelige angaar. Han forvaltede blandt de retfærdige direkte, men blandt de uretfærdige indirekte ved at sende sine Tjenere til dem, bærende det hellige Præstedømmes Myndighed og retmæssigt bestikkede til at tale og handle i hans Navn og i hans Sted. Præsident Smiths Udtalelse er lidt forskellig fra den almindeligt antagne Opfattelse, at Frelseren personlig besøgte de ugudelige. (Sammenlign 3. Nephi 15 : 12—24., Matt. 15 : 24.)

*) Hele Synet, som det blev bestrevet af Præsident Joseph F. Smith, fandtes i „Skandinaviens Stjerne" for 1. Februar 1919.

Saa meget om Aandeverdenen, som er et midlertidigt Opholdssted for Guds Børn, medens de gennemgaar en Renselse og Udvikling som en Forberedelse for noget bedre i Fremtiden. „Himlen" derimod betegner den højeste Herlighed og er de fuldkommengjorte og herliggjortes evige Hjem.

Tale af Stavspræsident David Halls,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. Oktober 1918.

I en af Jesu Taler til det jødiske Folk sagde han ved en vis Lejlighed til dem:

„Kommer hid til mig alle, som lide Møje og ere besværede, og jeg vil give eder Hvile. Tager mit Aag paa eder og lærer af mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet; saa skulle I finde Hvile for eders Sjæle. Thi mit Aag er gavnligt, og min Byrde er let." (Math. 11 : 28—30.)

Denne Udtalelse kommer til mit Sind ved denne Lejlighed. Vi kan anvende disse vor Frelsers Ord, som vi ønsker det. Hvis vi er syge, ledes vore Tanker hen paa disse Ord, og vi søger vor himmelske Faders Bistand. Hvis vi er trætte paa Sjæl eller Legeme, kan vi tænke paa denne Formaning og søge Hvile hos Gud. Vor Frelsers Ord er anvendelige og er os til Trøst under Livets forskellige prøvende Forhold. Naar vi er i Nød, er Frelserens Ord til stor Trøst for os.

Det kommer til mit Sind, hvorledes Kornelius fra Cæsarea, da han behøvede Hjælp fra Gud, henvendte sig til ham i inderlig Bøn, og hvorledes han var vejledt af Herren. Vi læser i Apostlenes Gerninger:

„Men en Mand i Cæsarea ved Navn Kornelius, en Høvedsmand ved den Afdeling, som kaldes den italienske, en from Mand, der frygtede Gud tillige med hele sit Hus og gav Folket mange Almisser og altid bad til Gud, han saa klarlig i et Syn omtrent ved den niende Time paa Dagen en Guds Engel, som kom ind til ham og sagde til ham: „Kornelius!" Men han stirrede paa ham og blev forfærdet og sagde: „Hvad er det, Herre? Han sagde til ham: „Dine Bønner og dine Almisser ere opstegne til Ihukommelse for Gud. Og send nu nogle Mænd til Joppe, og lad hente en vis Simon med Tilnavn Peter. Han har Herberge hos en vis Simon, en Garver, hvis Hus er ved Havet." (Apostlenes Gj. 10 : 1—6.)

Vi læser dernæst, at „da Engelen, som talte til ham, var gaaet bort, kaldte han to af sine Husfolk og en gudfrygtig Stridsmand af dem, som stadigt vare om ham. Og han fortalte dem det altsammen og sendte dem til Joppe" for at hente Peter, der rejste tilbage med dem, og nogle andre Brødre fra Joppe drog med ham til Cæsarea. Ved Ankomsten til Cæsarea ventede Kornelius paa dem „og havde sammenkaldt sine Frænder og nærmeste Venner". Peter vidnede for Kornelius og hans Husstand, og de, som var forsamlede med dem, om Frelsen ved Jesus Kristus, som Gud oprejste fra de døde paa den tredje Dag, og som havde paabudt Brødrene, til hvem han gav Fuldmagt, „at prædike for Folket og at vidne, at han er den af Gud be-

stemte Dommer over levende og døde", og at, som Profeterne havde bevidnet, „enhver, som tror paa ham, skal faa Syndernes Forladelse ved hans Navn". Vi læser sluttelig, hvorledes Kornelius' Husstand og alle de tilstedeværende troede Evangeliets Ord og blev døbte, og det kan med Berettigelse formenes, at alle disse blev frelste i Guds Rige.

Jeg kommer til at tænke paa et andet Tilfælde, da en Mands ydmyge Bøn til vor himmelske Fader blev hørt. I vil erindre, at det skete en Gang blandt Nephiterne her i vor Verdensdel (Amerika), at en vis ung Mand ved Navn Alma blev omvendt ved Profeten Abinadis Prædiken, hvilken Alma derefter udførte et vidunderlig stort evangelisk Arbejde og bragte Sjæle til Omvendelse vidt og bredt i Landet og oprettede Menigheder. Vi læser fremdeles, hvorledes efter en Tids Forløb Almas Søn, der ogsaa hed Alma, og den retfærdige Kong Mosiahs Sønner, som vantro og aandelig vildfarne unge Mænd rejste omkring blandt Folket for at modarbejde Kristi Kirke, som var oprettet. Dette blev Alma, Kirkens Ypperstepræst, til stor Sorg, og han bad inderlig til Herren, som hørte hans Bøn og kom ham til Hjælp, idet han sendte en hellig Engel til hans Søn og Kong Mosiahs Sønner, medens de saaledes gik omkring og søgte at fordærve Guds Kirke og strede mod Gud. Vi læser:

„Og nu, Mosiahs Sønner taltes blandt de Vantro, og ligeledes taltes iblandt dem een af Almas Sønner, som kaldtes Alma efter sin Fader; ikke desmindre blev han en meget syndig og afgudisk Mand. Og han var en Mand, som talede meget og smigrede Folket; derfor forledte han mange af Folket til at efterligne sine Misgerninger.

Og han blev til stor Hinder for Guds Kirkes Fremgang, idet han stjal Folkets Hjerter og foraarsagede stor Uenighed iblandt Folket samt gav Guds Fjende Lejlighed til at udøve sin Magt over dem.

Og nu skete det, at han gik omkring hemmeligen tilligemed Mosiahs Sønner og søgte at fordærve Kirken og at vildlede Herrens Folk, tværtimod Guds Bud og ligeledes mod Kongens Befaling.

Og som jeg sagde eder, medens de saaledes gik omkring og søgte at fordærve Guds Kirke og strede mod Gud, se, da viste Herrens Engel sig for dem; og han kom ned som i en Sky; og han talede som med en Tordenrøst, hvilket bragte Jorden, hvorpaa de stode, til at skælve.

Og saa stor var deres Forsærdelse, at de faldt til Jorden og forstode ikke de Ord, som han talede til dem.

Men han raabte atter, sigende: Alma, rejs dig op og staa frem, hvorfor forfølger du Guds Kirke? Thi Herren har sagt: Denne er min Kirke, og jeg vil stadfæste den, og intet skal omstyrte den, uden det skulde være mit Folks Overtrædelser.

Og atter sagde Englen: Se, Herren har hørt sit Folks Bønner og ligeledes sin Tjener Almas Bønner, som er din Fader; thi han har bedet for dig med stor Tro, at du maatte bringes til Kundskab om Sandheden; derfor er jeg kommen i det Øjemed at overbevise dig om Guds Magt og Myndighed, paa det hans Tjeneres Bønner maatte blive besvarede i Forhold til deres Tro.

Og nu se, kan du nægte Guds Magt? Thi se, saar ikke min Røst Jorden til at skælve? Og kan du ikke ogsaa se mig for dig? Og jeg er sendt af Gud.

Nu siger jeg dig: Gaa og ihukom dine Fædres Fangenskab i Helams Land og i Nephis Land; og ihukom, hvilke store Ting han har gjort for dem; thi de vare i Trældom, og han har befriet dem. Og nu siger jeg dig: Alma, gaa din Vej og søg ikke mere at fordærve Kirken, saa at deres Bønner maa blive hørte; og gør dette, om du end selv skulde blive forkastet." (Mosiahs Bog 27:8—16.)

Det glædelige forbunden med denne Guds Aabenbaring til disse vildfarne unge Mænd, der stred mod hans Kirke her paa Jorden, er den Kendsgerning, at de alle lig Paulus fordum alvorlig omvendte sig. Vi læser:

„Og det skete, at Alma og de, som vare med ham, da Englen aabenbarede sig for dem, fra nu af begyndte at lære Folket samt rejse omkring overalt i hele Landet, kundgørende for alt Folket de Ting, som de havde hørt og set, samt prædikede Guds Ord under megen Trængsel, thi de bleve haardt forfulgte af de Vantro og bleve slagne af mange af dem.

Men uagtet alt dette gave de Kirkens Medlemmer stor Trøst, bestyrkede deres Tro og formanede dem med Langmodighed og megen Møje til at holde Guds Bud.

Og fire af dem vare Mosiahs Sønner, og deres Navn vare Ammon og Aaron og Omner og Himni; disse vare Navnene paa Mosiahs Sønner.

Og de rejste igennem hele Zarahemlas Land og iblandt alt det Folk, som var under Kong Mosiahs Regering, og stræbte med Iver at give Oprejsning or al den Skade, de havde gjort mod Kirken, idet de bekendte alle deres Synder og kundgjorde alt, hvad de havde set, samt forklarede Profetierne og Skrifterne for alle, som ønskede at høre dem.

Og saaledes bleve de Redskaber i Guds Haand til at bringe mange til Kundskab om Sandheden, ja, til Kundskab om deres Forløser.

Og hvor velsignede ere de ikke! Thi de kundgjorde Fred; de kundgjorde godt Budskab om det Gode, og de erklærede for Folket, at Herren regerede." (Mosiahs Bog 27 : 32—37.)

Den unge Alma udførte en stor evangelisk Virksomhed blandt Nephiterne og blev senere Ypperstepræst efter sin Fader, og Mosiahs Sønner udførte en omfattende Missionsvirksomhed blandt Lamaniterne, og mange af disse annammede Evangeliet. Alt dette skete paa Grund af, at Herren i sin Naade lyttede til sin Tjener Almas Bøn. Saaledes ser vi i to Tilfælde, et paa dette Kontinent og et i den østlige Verdensdel, at Herren lyttede til sine Tjeneres retfærdige Bønner og kom dem paa vidunderlig Maade til Hjælp.

Jeg ønsker at henlede eders Opmærksomhed til, hvad der har fundet Sted i disse „de sidste Dage", i den historiske Tidsperiode, i hvilken vi lever, nemlig til Guds Aabenbaringer og de himmelske Tilkendegivelser, der staar i Forbindelse med den Begivenhed, at Joseph Smith som fjorten Aars Dreng henvendte sig til Gud i inderlig Bøn om at maatte komme til en Forstaaelse af, hvad der var det rette i Henseende til Saliggørelsens Plan. Han ønskede at vide, hvilken af de religiøse Samfund, han kendte, der var den almægtige Guds sande Kirke. Han tænkte, at et af de da bestaaende Kirkesamfund var det. I sin Troskyldighed formente han dette. Paa Grund af hans Tro paa Gud, hans Hjertes Oprigtighed og hans faste Tillid til Herren, kom han frem for ham i ydmyg og inderlig Bøn, og Gud bønhørte ham paa en herlig Maade, idet saa vel han som Jesus Kristus, hans enbaarne Søn, aabenbarede sig for ham og gav ham Underretning med Hensyn til, at det sande og uforfalskede Kristi Evangelium ikke fandtes paa Jorden; og det blev ham endvidere betydet, at det sande Evangeliums Lærdomme skulde blive aabenbarede til ham. Derefter blev Engelen Moroni sendt til ham, og senere blev andre hellige Personligheder sendt til ham, og Oliver Cowdery med ham, i evangelisk Øjemed. Kristi Evangeliums forskellige

Naadegaver blev saaledes gengivne til Jorden, og Tusinder af Mennesker er paa Grund af, at Joseph Smith i Hjertets Oprigtighed bad til sin himmelske Fader for at lære Sandheden at kende, blevne velsignede. Joseph Smiths stærke Tro paa Gud og den Kendsgerning, at han som hans beskikkede Profet tjente ham med Troskab, førte saaledes til, at Tusinder kom til Kundskab om Evangeliets sande Læresætninger og blev velsignede af Gud gennem hans bemyndigede Tjenere, som holder Præstedømmets Fuldmagt.

Jeg har nu nævnt tre Tilfælde, da Guds Aabenbaringer til Mænd her paa Jorden har medført, at mange til forskellige Tider er blevne bekendte med Evangeliets frelsende Sandheder og er blevne delagtiggjorte i dets Velsignelser. Disse historiske Betragtninger viser, at der i Sandhed er ingen Personsanseelse hos Gud, men at i enhver Tidsalder og blandt ethvert Folk de, som søger ham i Retfærdighed, vil blive bønhørte af ham og finde ham; og saaledes finder vi Gud i Dag under nærværende haarde og trykkende Tidsforhold, da saa mange maa arbejde haardt og bære svære Byrder. Sorgen finder Vej til de Helliges Hjem saa vel som til Hjemmene blandt de forskellige Folkefærd paa Jorden, og vi behøver alle at søge hen til vor himmelske Fader og nedbede hans Velsignelser over os.

Jeg ønsker, før jeg slutter, at bære mit Vidnesbyrd med Hensyn til Evangeliets Sandhed. For ikke længe siden maatte jeg ligge syg paa et Hospital, hvor jeg kun var omgivet af fremmede, og jeg ønsker at sige, at jeg paa dette Tidspunkt ønskede mere end noget andet at modtage Besøg af en af Kirkens Ældster. Efter nogle faa Dages Forløb hørte en af mine Venner, der er en Ældste i Kirken, at jeg var paa Hospitalet, og han kom og besøgte mig. Den største Velsignelse, jeg modtog paa dette Tidspunkt, var, at denne Israels Ældste kom og lagde sine Hænder paa mig og velsignede mig; og jeg ved, at Herren velsignede mig; og jeg takker min himmelske Fader for denne Tilkendegivelse af hans Godhed mod mig. Jeg takker ham, fordi han besvarer mine Bønner, og fordi han besvarer eders Bønner, og fordi han hører de oprigtiges Bønner i alle Verdens Tidsaldre.

Jeg beder Gud at høre vore Bønner i Fremtiden, saa at vi maa have Fred i Landet, og al Ondskab maa ophøre — saa Krig og Blodsudgydelse maa blive banlyst fra Jordens Overflade, og saa at Jordens Beboere med deres Herskere og ledende Personligheder maa være villige til at tjene Herren og holde hans Befalinger. Jeg beder, at Sandheds og Retfærdigheds Magt maa gøre sig gældende fra Zion over den ganske Jord, og at Kundskaben om Herren og hans Magt maa udbredes over Jorden, og „dække Jorden, som Vandet skjuler Havets Bund". Maa alle Folkefærd faa Lejlighed til at høre om Profeten Joseph Smith og det herlige Budskab, vi bringer til Menneskene. Maa de oprigtige af Hjertet i hvert et Land faa Lejlighed til at lære Evangeliets sande Principper at kende, saa de kan adlyde samme, jeg beder derom i Jesu Navn. Amen.

Guds stadfæstende Vidnesbyrd.

Vi læser i Pagtens Bog følgende aabenbarede Ord fra Herren til Oliver Cowdery:

„Sandelig, sandelig siger jeg dig, dersom du begærer videre Vidnesbyrd, saa kom i Hu den Nat, da du raabte til mig i dit Hjerte, for at du maatte komme til Kundskab om disse Tings Sandhed. Indgød jeg ikke Fred i din Sjæl vedrørende denne Sag? Hvad større Vidnesbyrd kunde du have end Guds Vidnesbyrd." (Pagt. Bog 6 : 22, 23.)

Disse var Herrens Ord til Oliver Cowdery, da han i Ydmyghed havde bedet Herren om at give ham en Sindets Forvisning med Hensyn til det store og ansvarsfulde Arbejde, han var kaldet til at udføre; og disse Herrens Ord kan ligeledes tjene til Glæde og Trøst og være et Vidnesbyrd for mange andre, der har givet Herren deres Hjerte og anraaber ham om Hjælp til at kende Vejen til evig Frelse og Ophøjelse i hans Rige. Herren siger videre:

„Dersom du vil gøre det gode og blive standhaftig indtil Enden, skal du blive salig i Guds Rige, hvilket er den største af alle Guds Gaver; thi ingen er større end Salighedens Gave."

Dette er en af „Mormonismens" store Opgaver, vedblivende at gøre det gode, thi derved fyldes Hjertet med Glæde og en himmelsk Fred, og vi erholder en fuldkommen Kundskab om det store Værk, som Herren har paabegyndt i disse sidste Dage, i Forbindelse med Evangeliets Gengivelse til Jorden, som Apostelen Johannes vidner om, i det han siger:

„Og jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde for dem, der bo paa Jorden, og for alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, og han sagde med høj Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder ham, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder." (Joh. Aabenb., 14. Kap., 6. og 7. V.)

Det er i Sandhed sørgeligt at tænke paa, at saa faa af Menneskene har Interesse for Guds Riges Anliggender og for at lære om det, som vedrører vor evige Velfærd. Livet her er kun af kort Varighed, og vor evige Skæbne afhænger af Maaden, hvorpaa vi tilbringer denne vor jordiske Prøvestand. Naar vi tænker paa dette, vil det i Sandhed betale sig for enhver af os, der har sluttet Pagt med Gud i Daabens hellige Bad, at være tro imod Gud og at ære vor Kaldelse, idet vi trofast vidner om Evangeliets Gengivelse og Guds Riges Oprettelse paa Jorden i vore Dage. Naar vi betragter Menneskenes Forsømmelighed i Henseende til at lytte til det Budskab, vi bringer dem, da bedrøves vore Hjerter paa deres Vegne, og vi synes ligesom i Aanden at høre, da Frelseren skammede de Steder ud, i hvilke hans kraftige Gerninger fordum var gjorte, fordi de ikke havde omvendt sig. Han siger:

„Hvem skal jeg ligne denne Slægt ved? Den ligner Børn, som sidde paa Torvene og raabe til de andre og sige: Vi blæste paa Fløjte for eder, og vi sang Klagesange, og I jamrede ikke." (Matth. 11 : 16, 17.)

Saaledes var det paa hin Tid, og Historien gentager sig selv i vore Dage, thi Menneskene er i stort Mørke med Hensyn til sand Kristendom, og Pauli Ord opfyldes, idet han siger:

„Derfor skal Gud ogsaa sende dem kraftige Vildfarelser, at de skulle tro Løgnen, paa det alle skulle dømmes, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed." (2. Thes. 2 : 11, 12.)

Som Sidste-Dages Hellige mener vi ingenlunde at have Ret til at fordømme nogen for deres Tros Skyld, for saa vidt Menneskene oprigtig søger Sandheden. En af vore Trosartikler lyder:

„Vi fordrer Ret til at dyrke Gud den almægtige i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende, og indrømmer alle Mennesker den samme Rettighed; lader dem tilbede hvad som helst, hvor som helst og paa hvilken som helst Maade, de behager."

Af denne Grund er de Sidste-Dages Hellige heller ikke uvillige til lejlighedsvis at overlade deres store Forsamlingshuse i Utah eller andre Steder til Afbenyttelse af fremragende Prædikanter blandt anderledes troende i andre Samfund. Som et Folk tror vi, det er Uret, at noget Menneske forfølges for dets Tros Skyld eller latterliggøres i nogen Maade. Der maa være Religionsfrihed. Det bør være en Sag mellem Menneskene selv og deres Gud, hvad de vil tro. Hver enkelt af os vil snart gaa ind i den evige Verden og faa vor Plads anvist, enten blandt de lydiges eller blandt de ulydiges Tal. „Enhver skal blive dømt efter sine Gerninger."

Ifølge vor Kaldelse og Bestikkelse som Herrens bemyndigede Tjenere er det vor Pligt at frembære vort Vidnesbyrd til alle Mennesker om, at Gud har atter oprettet sin Kirke og sit Rige paa Jorden, at han har ladet sin Røst høre fra det høje og sendt hellige Engle som Sendebud til vor Jord i denne Tid og Slægt. Alle Mennesker bør alvorlig omvende sig fra Synd og fra Troen paa falske Lærebegreber og lade sig døbe i den Herre Jesu Kristi Navn til deres Synders Forladelse. Kristus siger: „Og dette er mit Evangelium: Omvendelse og Daab i Vandet, og da kommer Daaben med Ild og den Helligaand, ja, Talsmanden, der viser os alle Ting og belærer os om Rigets fredelige Anliggender." Det er ved den Helligaands Kraft, det oprigtige Menneske modtager Vidnesbyrdet om Sandheden, og mange Tusinde i disse Lande har annammet dette Vidnesbyrd og har uden Frygt vidnet om Sandheden til andre. Herren har givet dette Løfte til sine Børn: „Vær tro og nidkær i at holde Guds Bud, og jeg vil omslynge dig med min Kærligheds Arm." Om vi altid holder Herrens Bud, vil vi stedse have Fred i vor Sjæl og være rede til at at give Regnskab for vor Vandel her i Livet. Maa Gud i sin Naade hjælpe os alle dertil!

Hans J. Christiansen.

Brev fra forhenværende Missionspræsident C. N. Lund.

Mt. Pleasant, Utah, den 12 Febr. 1919.

Missionspræsident Hans J. Christiansen.

Kære Broder!

Mange Gange har jeg tænkt paa at skrive til Dem. Jeg paaskønner Deres Venlighed, at De sender mig „Skandinaviens Stjerne", som jeg læser med megen Interesse, og derved har jeg fulgt Dem i Deres Missionsvirksomhed og faaet Kendskab til Deres Missionsrejser. Jeg har følt, at det var saa bestikket af Gud, at det skulde falde i Deres Lod at blive en Hyrde og Fader for de Hellige i den skandinaviske Mission gennem de farefulde og besværlige Forhold, der har herskет i Europa paa Grund af den frygtelige Krig, som nu er afsluttet, og som de neutrale skandinaviske Riger jo ogsaa har maattet lide under. Forholdene krævede, at de Hellige kunde blive opmuntrede gennem deres bestikkede Missionspræsident, gennem en Mand, som var fuld af Kærlighed, og som ønskede at gøre alle godt, en Mand, som kunde holde Modet oppe hos de Hellige og paa veltalende Maade fremholde Guds Riges herlige Sandheder saa vel for høje som for lave.

Vi er alle glade ved at Krigsflagene nu bliver foldede sammen, at Kanontordenen har ophørt, og at ordnede Fredstilstande snart kan blive en Kendsgerning, og det maa haabes, at den Samfundsfrihed og de Fordele, der vil komme til Menneskene som en Følge af Krigens gunstige Afslutning og Rettens Sejr, maa overbevise enhver om, at de mange Menneskeliv og de uhyre Kapitaler ikke har været ofrede til Unytte. Ved at betragte Forholdene i Verden, ogsaa i vort eget Land, befrygter jeg dog meget, at Freden vil blive vedvarende. Jeg har læst om den spanske Syges Hærgninger i Danmark. Denne pestagtige Sygdom synes at sprede sig blandt alle Nationer. Vi har ikke undgaaet Sygdommen her i Utah, og den har ofte været meget ondartet. Vor By, og Amtet, vi tilhører, har været under Karantæne siden først i Oktober, men nu er de fleste af Karantæneforanstaltningerne hævede. Skolerne var lukkede i dette Tidsrum, og ingen offentlige Møder kunde afholdes. 25 døde af Sygdommen i vor By, hvoraf de fleste var unge Mænd og Kvinder.

Vinteren har været ret mild i vor Egn, og Snefaldet har været mindre end sædvanlig. Mit Helbred har været godt efter min Alder, eftersom jeg nu er 73 Aar. Jeg føler, at jeg har stor Grund til at være min himmelske Fader taknemmelig for de mange Velsignelser, som jeg nyder, og har nydt i de Dage og Aar, som er forløbne. Jeg vil nu slutte. Jeg haaber, at De kan være i Besiddelse af et godt Helbred, og at De kan føle Dem lykkelig og glad i Deres vigtige og ansvarsfulde Kald. Hvis De kan faa Tid til at skrive til mig, vil jeg meget paaskønne samme. Venligst hils enhver, som kender mig.

Jeg ønsker Dem Guds Velsignelse og vedvarende Held i Deres Gerning.

Deres Ven og Broder
C. N. Lund.

Foraarskonferencen i København.

(Fortsat fra Nr. 10.)

— p. 160

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Nr. 166 og Bøn af Ældste Orla Nielsen, hvorefter Nr. 6 blev sungen. Missionspræsident Hans J. Christiansen bød de tilstedeværende velkommen, hvorefter han afgav Beretning angaaende, hvad der havde været udført siden sidste Konference. Konferencen talte 772 Medlemmer, medregnet Børn, men flere af disse Medlemmers Opholdssted var ukendt.

De af Kirkens Medlemmer, som opfyldte deres kirkelige Pligter, nød Guds Aands vejledende Indflydelse. Mangelen paa Missionærer som Følge af de Samfundsforhold, Krigen havde medført, var følt overalt. Der virkede nu kun fire Missionærer fra Zion i Danmark og tre i Norge, men Missionærerne var trofast bistaaede af lokale Brødre, der var indsatte i forskellige kirkelige Stillinger. De, som havde ydet deres Tiendeofringer, var blevne rigt velsignede af Herren, baade i aandelig og timelig Henseende.

Missionspræsident Christiansen foreslog dernæst Kirkens Generalautoriteter og ligeledes Præsidenten over den europæiske Mission til Opholdelse af de Hellige. Fremdeles blev der fremsat Forslag om Opholdelse af Missionspræsidenten og om Opholdelse af Redaktionssekretær Niels F. Green, Missionssekretær Carl F. S. Jørgensen og Konferencens Sekretær, Missionær Arwell L. McKay. Fremdeles, at Missionspræsident Hans J. Christiansen blev opholdt som Præsident for Københavns Konference og Forstander for Københavns Gren. Fremdeles, at følgende Brødre blev opholdte i deres respektive Stillinger: Orla Nielsen som Forstander for Nordøst-Sjællands Gren, Carl Andersen som Forstander for Bornholms Gren og Jens Vilhelm Olsen som præsiderende Præst i Nordvest-Sjællands Gren. Alle de stillede Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Missionspræsidenten mindede Søskende om at erindre de Helliges Valgsprog: „Frisk Mod; fremad til Sejr!" Han formanede alle til at skride fremad under Evangeliets Banner. Han oplæste fra Pagtens Bog Citater angaaende, at Herrens anden Komme er nær forhaanden. Med Hensyn til Kirkens Lærdomme sagde han, at ingen kunde modbevise de Sidste-Dages Helliges Vidnesbyrd vedrørende, at Gud atter har aabenbaret sig fra det høje, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er oprettet paa Grundlag af Herrens Aabenbaringer til Menneskene og den præstelige Autoritet, som atter var givet til Mænd i vore Dage.

Præsident Christiansen foreslog fremdeles Sangkorets Leder, Missionær Arwell L. McKay, samt Organist Poula Sørensen, fremdeles assisterende Organist Niels Hendricksen og alle Korets Medlemmer til Opholdelse af Kirkens Medlemmer i deres Tro og Bønner. De stillede Forslag blev enstemmigt godkendte.

Missionær Niels F. Green bar sit Vidnesbyrd med Hensyn til Sandheden af de religiøse Lærdomme, som de Sidste-Dages Hellige for

kynder, og han gjorde forskellige historiske Sammenligninger mellem Evangeliets sande Lære og de Lærdomme, der blev forkyndte af de Kirkesamfund, der var oprettede af Menneskene.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Nr. 269 og Taksigelse af Christian W. Hall.

Aftenmødet Kl. 7.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Nr. 43 og Bøn af Christian W. Hall, hvorefter Koret sang et udvalgt Sangnumer.

Ældste Jens P. Hansen talte angaaende Nødvendigheden af, at alle, som forkyndte Evangeliet, er vejledte ved den Helligaands Inspiration, saa de kan prædike Ordet med Følelse og med Visdom. Desværre er der kun faa, som vil adlyde Evangeliets Principper, men for alle dem, der adlyder Guds Befalinger, er der en stor og evig Belønning i Vente, idet alle saadanne vil blive delagtiggjorte i Guds Herlighedsriges Velsignelser. Han bar sit Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var Guds sande Profet, og at Kirken, vi tilhører, er Jesu Kristi eneste sande Kirke. Koret sang en udvalgt Sang, hvorefter Missionær Niels F. Green talte og forklarede forskellige evangeliske Lærdomme. Han forklarede Betydningen af Kristi Død paa Korset og Rækkevidden af hans Forsoningsdød. Han bar sluttelig sit Vidnesbyrd om Guddommeligheden af det Værk, som var oprettet paa Jorden ved Guds og Kristi Tjener Joseph Smith.

Præsident Christiansen stadfæstede Rigtigheden af, hvad de forskellige Talere havde udtalt vedrørende Kristi Evangeliums Lærdomme. Han omtalte, at Kirkens Medlemmer var blevne givne Navnet „Mormoner" efter „Mormons Bog", der indeholdt hellige Optegnelser vedrørende Amerikas Oldtidsfolk. Han talte forøvrigt angaaende Kristi andet Komme og Tusindaarsrigets Oprettelse. Han citerede forskellige profetiske Udtalelser vedrørende disse Emner. David og Profeten Zakarias forudsagde begge Kristi anden og herlige Tilkommelse. Førend Kristi anden Tilkommelse skulde der ske Tegn i Sol, Maane og Stjerner. Det fra Himmelen gengivne Evangelium blev nu før Kristi anden Tilkommelse prædiket for Jordens Nationer „til et Vidnesbyrd for alle Folk". Præsident Christiansen omtalte sluttelig de store Afvigelser fra Kristi sande Lære, der fandt Sted indenfor Kirken fordum, saa at sluttelig det sande Præstedømme og Evangeliets Gaver og Kræfter blev borttagne fra Jorden og var borttagne fra Jorden i mange Aarhundreder, indtil Guds Kirke atter blev oprettet paa Jorden ved Profeten Joseph Smith. Han fremhævede, at de samme evangeliske Organisationer fandtes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som der fandtes i Kirken fordum. Kirken var derfor oprettet med et bemyndiget Præstedømme af Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere, som i forrige Tider, hvilke efter Pauli Ord i Efeserbrevet skulde staa i Kirken, „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til en Tjenestegerning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enheden i Troen paa og Erkendelsen af Guds Søn".

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen Nr. 275 og Taksigelse af Ældste Louis Hansen.

Grensmødet Mandag Aften den 7. April.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen Nr. 106 og Bøn af Ældste Aage M. Kalmar. Derefter blev Sangen Nr. 266 sungen. Efter nogle Aabningsbemærkninger af Præsident Christiansen afgav Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening, Søster Kirsten Knudsen, Rapport over Foreningens Virksomhed og fremsatte Foreningens Formaal. Hun sagde, at de Søstre, som virkede med Interesse for deres Gerning, høstede ogsaa selv store Velsignelser. Hun takkede Søstrene for det trofaste Arbejde, de havde udført. Hun nedbad sluttelig Herrens Velsignelse over Foreningen. Foreningens Sekretær, Betty Sørensen, afgav sin Beretning og talte opmuntrende til de tilstedeværende. Præsident Christiansen oplæste nogle evangeliske „Ordensregler" med Hensyn til de Helliges Levevis. Han advarede Kirkens Medlemmer mod at misbruge Guds Navn. Han omtalte Visdomsordets Forskrifter og omtalte frembeles den gensidige Kærlighed, som Ægtefolk skulde vise mod hinanden, og den store Vigtighed af, at Forældre opdrog deres Børn i Kærlighed.

Vi skulde søge Næstens Velfærd saa vel som vort eget. Præsident Christiansen oplæste sluttelig fra det 76. Kapitel i Pagtens Bog angaaende de dødes Opstandelse og knyttede sine Bemærkninger dertil.

Præsident F. F. Samuelsen fra Aarhus Konference talte derpaa. Han bragte en Hilsen til Søskende fra Aarhus og omtalte Tiendeprincippet og sagde, at hvor Søskende undlader at yde deres Tiendeofringer, er dette et Bevis paa manglende Tro. Ved, at Kirkens Medlemmer bestræbte sig for at opfylde deres Pligter, vilde de skride fremad mod Fuldkommenheden. Kirkens Medlemmer skulde bestræbe sig for at efterleve „Visdomsordet" og i enhver Henseende leve et rent og helligt Liv, thi Herrens Aand kan ikke bvæle i urene legemlige Tabernakler. Han talte forøvrigt opmuntrende til de Hellige og fremhævede, at dette at være sammenknyttede som Brødre og Søstre ved Evangeliets Baand betød noget mere end kødeligt Slægtskab. Han bad Herren styrke Kirkens Medlemmer ved sin Aands Kraft, saa at vi trofast maatte tjene ham gennem vort Jordeliv og sluttelig erholde en Frelse i Guds Rige.

Præsident Christiansen takkede Broder Samuelsen for de hjertelige og opmuntrende Ord, han havde udtalt. Han takkede ligeledes Søstrene i den kvindelige Hjælpeforening for det velsignelsesrige Arbejde, de havde udført gennem Vinteren.

Mødet sluttedes derpaa med Afsyngelsen af Sangen Nr. 272 og Takfigelse af Missionær Niels F. Green.

De unge Mænds og Kvinders Konferencemøde
Tirsdag den 8. April.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 127 og Bøn af Elis Tronier. Derefter blev Nr. 2 sungen. Præsidenten for de unge Mænds Forening, Missionær Niels F. Green, afgav Rapport over Foreningens Virksomhed siden sidstafholdte Konference, sammen med de unge Kvinders Forening, idet disse Foreninger som forhen havde af-

holdt Fællesmøder en Gang ugentlig. Præsidentinden for de unge Kvinders Forening, Søster Mathilde Zabell, udtalte sig ligeledes angaaende Foreningernes Virksomhed og fremhævede disse Foreningers Betydning indenfor Menigheden. Første Raadgiver i de unge Mænds Forening, Christian W. Hall, og første Raadgiver i de unge Kvinders Forening, Poula Sørensen, udtalte sig vedrørende de Formaal, disse Foreninger havde sat sig. Aldste Orla Nielsen talte ud fra den 119. Salme af David og betonede Vigtigheden af, at alle lagde sig Herrens aabenbarede Ord paa Hjerte. Nogle Musik- og Sangnumre osv. blev dernæst udførte.

Præsident Christiansen foreslog Bestyrelserne i de unge Mænds og de unge Kvinders Foreninger til Opholdelse af de Hellige i de respektive Stillinger, Bestyrelsesmedlemmerne indtog. Alle Forslag godkendtes enstemmig.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Nr. 201 og Taksigelse af Præsidentinde Mathilde Zabell.

Hermed sluttedes Foraarskonferencen.

Niels F. Green.

Vækst.

En levende Ting under Udvikling maa nødvendigvis vokse, enten harmonisk og symmetrisk eller det modsatte, og dette gælder baade paa det fysiske og det aandelige Omraade. Intet levende Menneske staar saaledes paa det selvsamme Standpunkt nu i aandelig Henseende, som det stod paa for et Aar tilbage, men det har udviklet sig enten til det bedre eller det værre. Det har udviklet sig enten i det gode eller det onde og er blevet enten styrket eller slappet i Karakteren. Det har enten erhvervet sig nye, evige „Livsbetingelser" eller ogsaa det er kommet til at staa paa et lavere Standpunkt end forhen, i Retning af aandelig Død. At Mennesket vokser i aandelig Henseende, betyder, at dets Troesliv og dets Haab og Kærlighed er styrket; betyder, at det har alvorlig søgt at overvinde sine Fejl og udøve Retfærdighedens Gerninger; betyder, at det har lyttet til Guds Stemme og til hans Ord, som er nedskrevne i de hellige Skrifter; betyder, at det har ladet sig vejlede ved Guds Aands Inspiration, og at det har anstrængt sig for at handle i Overensstemmelse med Guds Bud; betyder, at det klynger sig nærmere til Gud i Bønnen, og at det bestræber sig for at leve et fuldkomment Liv, i Overensstemmelse med Jesu Kristi, vor Frelsers Ord, naar han siger: „Værer da I fuldkomne, ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen." (Matth. 5 : 48.)

— „Ved Visdom bygges et Hus, og ved Forstand befæstes det; og ved Kundskab blive Kamrene fulde af alt dyrebart og yndigt Gods. — En viis Mand er stærk, og en kyndig Mand styrker sin Kraft." (Sal. Ordsp. 24 : 3—5.)

Dødsfald.

Ole Hendriksen Berg, mangeaarig Biskop i Provos første Ward, døde næsten pludselig Søndag Aften den 23. Februar.

Han blev født i Smaalenene, Norge, den 12. Septbr. 1840. Han blev Medlem af Kirken i 1861 og udførte kort efter Missionsarbejde i Odalen, Kongsvinger og Solor. Senere blev han kaldet til at præsidere over Risor Gren. Derefter var han omrejsende Ældste i Drammen og Roken Grene. I 1864 blev han kaldet til Missionsarbejde i Danmark og virkede i 2 Aar i Øernes Konference, først som omrejsende Ældste og senere som Konferencepræsident. Broder Berg emigrerede til Utah i 1866 og blev samme Aar gift med Anna Nielsen. Han nedsatte sig i Provo, der har været hans Hjem siden. I 1889—91 udførte han en Mission til Norge og præsiderede det meste af Tiden over Kristiania Konference. Han blev efter sin Hjemkomst Medlem af Stavens Højraad, hvilken Stilling han indtog, til han i 1902 blev Biskop i Provos første Ward og beklædte dette Embede, til Wardet blev delt i 1913.

Afdøde Biskop har haft flere civile Tillidshverv og Kaldelser, blandt andet som Medlem af Statens lovgivende Forsamling. — Han efterlader sig Hustru, 7 Børn, 21 Børnebørn og 4 Børnebørns Børn.

Begravelsen fandt Sted den 27. Februar fra Stavstabernaklet. Tabernakelkoret udførte Sangen, og flere Brødre talte angaaende Broder Bergs begivenhedsrige og virksomme Liv og hans ihærdige Arbejde i Kirkens Tjeneste, saa vel som for Byens Opbyggelse og Fremgang. Af bekendte Brødre talte Præsident Anthon H. Lund og Historieskriver Andrew Jenson.

— Ældste William Budge, der i Aarene 1878—80 præsiderede over den europæiske Mission, døde i Logan den 18. Marts 1919. Ved sin Død var han Præsident ved Logan Tempel. Han var født den 1. Maj 1828 i Lanark, Skotland, og blev optaget i Kirken ved Daab i Tyveaars-Alderen. Lige siden da har han været en meget virksom Arbejder indenfor Kirken. Han emigrerede til Utah i 1860. Ældste Budge forenede det praktiske med det teoretiske, hvorfor han kom til at indtage en ledende Stilling saavel i rent borgerlig og politisk Henseende som i Henseende til det kirkelige Arbejde. Han var i mange Aar Biskop i Byen Paris i Idaho og blev senere Stavspræsident. Ældste Budge havde flere Aar før, at han virkede som Præsident over den europæiske Mission, udført en Mission til Sweitz. Ældste Budge var elsket og agtet af alle, som blev bekendte med ham.

Indhold:

Aandernes Verden. (Af Ældste Orson F. Whitney.) 161
Tale af Stavspræsident David Halls 165
Redaktionelt:
Guds stadfæstende Vidnesbyrd. Af Missionspræsident Hans J. Christiansen.) 169
Brev fra forhenv. Missionspræsid. C. N. Lund 171
Foraarskonferencen i København .. 172
Vækst 175
Tankesprog 175
Dødsfald 176

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København K.
Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).